

MAKOVITZKY JÓZSEF

1942-ben, Nagykanizsán született. Szakterülete a patológia, hisztokémia. A Heidelbergi Egyetem Neuropatológiai Osztályának vezetője. Tagja a Magyar Patológus Társaságnak, a Német Patológus Társaságnak és a Nemzetközi Hisztokémiai Társaságnak.

Mi volt az a döntő mozzanat az életében, amely erre a pályára vitte?

Második egyetemi felvételim előtt egy évig (1961/62) dolgoztam Pécsen, a POTE Patológiai Intézetében mint muzeológus. A Patológia egy épületben volt az Anatómiai Intézettel, ahol akkor Szentágothai János professzor és iskolája dolgozott (többek között Flerkó és Halász professzorok). Az ő példájuk, valamint a Patológiai Intézet vezetője, Romhányi György professzor karizmatikus egyénisége, tudományos nyughatatlansága, a patológia nehézsége és szépsége erősen hatottak rám. Így lettem patológus és kutatóorvos. Romhányi professzor mesteri fokon oktató, minden hallgatót magával ragadott.

Volt-e mestere?

Két intézet neveltje vagyok: a pécsi Patológiai Intézet és a budapesti Semmelweis Or-

vostudományi Egyetem I. sz. Patológiai Intézetéé. E két intézet vezetői, Romhányi György és Lapis Károly példáin keresztül tanultam meg, hogy felvetett tudományos problémák megoldása csak komplex módszerek segítségével lehetséges. Mesteremnek tekintem még Prof. Dr. Günther Geyert (Jena, Anatómiai Intézet), akinek irányításával a szemeszteri szünetekben 1974–1980 között magyar és német nyelven írtam meg *A vörösvértestek, lymphocyták és vérlemezkék felépítése topo-optikai reakciók alapján* című habilitációs munkámat, amelyet 1984-ben *Polarization Optical Analysis of Blood Cell Membranes* címmel monográfia formájában adott ki a G. Fischer Verlag (Stuttgart) a *Progress in Histochemistry and Cytochemistry* sorozatban.

Mi volt az az eredmény munkája során, amelynek igazán örül?

1979-ben különbségeket írtam le a humán vörösvértest és limfocita membránok komponensei között: a T- és B-limfociták a szialsav mellett savanyú mukopolyszacharida (GAG), membránhoz kötött RNS-komponensekkel, a B-limfociták ezenkívül 9-O-acyl-szialsav komponenssel rendelkeznek. 1980-ban egy holland és német munkacsoporttal biokémiailag is bizonyítottuk, hogy a humán limfociták közül csak a B-típusú limfociták tartalmaznak a felszínükön 9-O-acylszialsavat. Ez a legtöbbet idézett munkám, a megfigyelés ma is aktuális, alkalmazzák a B-típusú leukémiák monitorizálásában.

1980-ban megállapítottuk Günther Geyer professzorral, hogy a Romhányi által leírt toluidinkék topo-optikai reakció a humán vörösvértest membrán legérzékenyebb reakciója. 2003-ban bizonyítottam munkacsoportommal topo-optikai reakciókkal, hogy az

amyloidlerakódás nem homogén, hanem heterogén természetű, a proteinváz mellett azzal magasan orientált formában kötődve cukrokat, szialsavakat, négy különböző glikosaminoglykant, ill. lipideket tartalmaz.

Van-e, és ha igen, milyen a legkedvesebb tanítványa?

Legkiválóbb tanítványom, Dr. Ioannis Mylonas 2008 januárjában védte meg habilitációját a müncheni (MLU) egyetemen az endometrium immunpatológiája témából. Egy másik kiváló tanítványom, Dr. Susann Richter 2005-ben doktorált *summa cum laude* minősítéssel *A human amyloid vizsgálati topo-optikai reakciókkal* című munkájával. A doktori munka téziseit az *Amyloid Journal* közölte.

Magányos kutató vagy inkább csapatjátékos?

Jénai tartózkodásom óta (1974) teamben dolgozom, komplex módszerekkel (polarizációs optika, immunhisztokémia, kémia, biokémia és fizika). Úgy vélem, helyesebb, ha egy tudományos kérdés több oldalról kerül egyidejű feldolgozásra.

Mi az a nyitott kérdés, amelyre választ szeretne kapni?

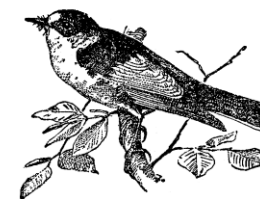
Mint emeritus az Alzheimer-kórban lerakódott amyloid depozitumokat szándékozom komplex módszerekkel vizsgálni a Heidelbergi Egyetem Neuropatológiai Intézetében.

Mint két egyetem vendégprofesszora évente tartok vendégelőadásokat Budapesten és Pécsen.

2003-ban a legjobb külföldi előadó professzor címet kaptam budapesti hallgatóimtól. Mind a pécsi, mind a budapesti Semmelweis Orvostudományi Egyetemen irányítom alatt több doktori disszertáció íródott, illetve íródik.

Tudományos kooperációban dolgozom az MTA szegedi Biológiai, a Szent István Állatorvosi Egyetem Élettani és Biokémiai Intézetével, valamint a Pécsi Tudományegyetem Mikrobiológia és Immunológiai Intézetével, ahonnan több közös munka került már idáig is publikációra.

Évente több német nyelvű egyetemen tartok vendégelőadásokat, többek között Berlinben és Zürichben.

NÉDA ZOLTÁN

1964-ben, Kolozsváron született. Szakterülete a statisztikus fizika. A Babeş–Bolyai Tudományegyetem Elméleti és Számítógépes Fizika Tanszék egyetemi tanára.

Mi volt az a döntő mozzanat az életében, amely erre a pályára vitte?

Döntő mozzanatra nem emlékszem... inkább sok apró esemény sokasága vezetett ebbe az irányba: érdekes kísérletek az iskolám fizika- és kémialaboratóriumában, matematika- és fizikatanáraim megfogó egyéniségei, matematika- és fizikaversenyek kihívó feladatai, a logikus gondolkodásmód szépsége, tudósok életútjairól látott dokumentumfilmek, a természet számomra megmagyarázhatatlan csodái, ...na meg a családi hagyományok (édesapám fizikus, édesanyám matematikus). Mindig személyes kihívásnak éreztem az érdekes, nem megszokott logikai feladatokat, amikkel édesanyám meg matematikatanáraim állandóan bombáztak.

Volt-e mestere?

Több mesterem is volt, akiktől, ahogy az lenni szokott, nemcsak szakmát, hanem életfi-

lozófiát is tanultam. Legelső mesterem, azt hiszem, anyukám volt, aki logikus gondolkodásmódot és matematikai készségeket fejlesztett ki bennem még mielőtt fizikát tanultunk volna. Fizikában az első mesterem a gimnáziumi fizikatanárom, Tellmann Jenő tanár úr volt. Lenyűgöző egyénisége, sportok iránti szenvedélye meg humora felejthetetlen fizikaórákat eredményezett. Egy tiszta, logikusan felépített és biztos világnézetet adott mindazoknak, akik a tudományok vagy a mérnöki szakok irányában folytatták tanulmányukat. Egyetemi tanulmányaim alatt Gábor Zoltán professzor úr volt a mesterem. Mellette kezdtem el a kutatást az elméleti fizika témakörében, mellette tanultam meg, hogyan kell emberekkel bánni és dolgozni, és egy „igaz” értékrendet kialakítani az életben.

Mi volt az az eredmény munkája során, amelynek igazán örül?

A legjobban talán annak örülök, hogy magam számára felfedeztem a sztochasztikus szimulációk által nyújtott lehetőségeket. A számítógépek gyors fejlődésével ezen módszerek hozzásegítettek ahhoz, hogy számos különböző területről vett feladatot sikeresen tanulmányozzak.

Van-e, és ha igen, milyen a legkedvesebb tanítványa?

Sok kedves tanítványom van, és mindig a legkedvesebb az, akivel az utolsó feladaton dolgoztam, és aki legalább annyira tudott örülni minden nem triviális eredménynek, mint én...

Magányos kutató vagy inkább csapatjátékos?

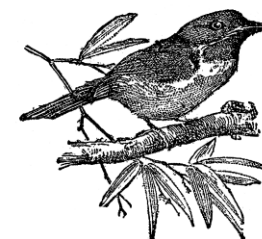
Én inkább magányos kutatónak nevezném magam. A témáimat szeretem gyakran változtatni, minden, ami rendhagyó és megma-

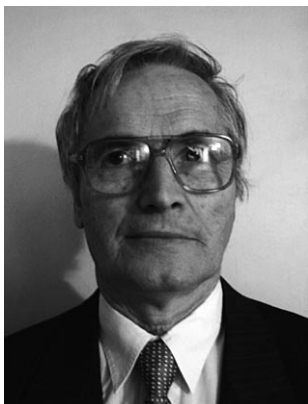
gyarázatlan, érdekel. Nem egy jól kialakult, megszokott csapatban dolgozom; a csapatot állandóan a téma szerint változtatom.

Magyarországi kapcsolatok?

Nagyon sok magyarországi kutatócsoporttal van kapcsolatom és aktív kollaborációm: ELTE Biológiai fizika tanszék: Dr. Vicsek Tamás professzor (akadémikus) csoportja (kollektív viselkedések, hálózatok, eloszlások) ELTE Elméleti fizika tanszék: Prof. Dr. Tél Tamás, Dr. Györgyi Géza... (frusztrált rendszerek, nemlineáris jelenségek)

ELTE Anyagfizikai tanszék: Prof. Dr. Groma István csoportja (sztochasztikus szimulációk, anyagfizikai modellezések) PPKE és SZTAKI, Prof. Dr. Roska Tamás akadémikus csoportja (CNN-számítógépek) KFKI–MFA, Prof. Dr. Barna Péter csoportja (vékony rétegek növekedésének modellezése) BME Fizikai Intézet, Prof. Dr. Kertész János (akadémikus) csoportja (hálózatok, számítógépes fizika) Debreceni Tudományegyetem, Dr. Barta Zoltán csoportja (ökológiai és biológiai rendszerek modellezése)

NÉMETH SÁNDOR

1938-ban, Kolozsvárott született. Szakterülete a nemlineáris analízis. A Babeş–Bolyai Tudományegyetem Matematikai Tudományok Osztálya nyug. egyetemi tanára.

Mi volt az a döntő mozzanat, amely erre a pályára vitte?

A középiskola. Az Aradi Magyar Vegyes Líceum. A négy elemet az Arad megyei Borossebesben, anyai nagyszüleim falujában végeztem, ötödikésként kerültem a városba. Hatodikos koromtól az osztály elismert matematikusa lettem. Gyerekként ez nagyon imponált nekem. Hamarosan lemondtam a látványosabb kémia felé kacsingatásról. Mondhatni, gyakorlatias meggondolásból, mert a matekot tanulnom sem kellett. Magyarul csak a kolozsvári Bolyai Tudományegyetemen tanulhattam tovább, s bár a románokkal nem voltak nehézségeim, fel sem merült, hogy máshová felvételizzek. Erős volt az irodalom, a szavalás iránti vonzalmam is, de azért eszembe sem jutott, hogy más pályát is választhatnék. Ebben az osztály, az iskola, számtantanáraink – Fischer Margit és Nyitray Ágoston –, valamint magyartanár osztályfő-

nököm, Ficzay Dénes ösztönzése is benne volt. Annyira határozott voltam választásomban, hogy, azt hiszem, másik két osztálytársamat is befolyásoltam. Így történhetett, hogy 1956 nyarán egy fölöttébb kemény felvételi után – a matek–fizikán 135 jelöltből harmincan kerülünk be –, hárman osztály-, négyen iskolatársak voltunk. Abban az évben egy nagyon jó évfolyam állt össze, amelynek emberileg, szakmailag sokat köszönhetek.

Volt-e mestere?

A Bolyain tanáraink Gergely Jenő, Ney András, Maurer Gyula, Radó Ferenc, Kalik Károly jóvoltából nem csupán jó szakmai alapokra, de – ami legalább annyira fontos – értékes tudományos szemléletre is szert tettem.

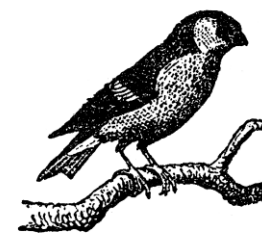
Pályám másik döntő mozzanata, hogy 1960-ban, az egyetem elvégzése után, a Román Akadémia kolozsvári fiókjának Számítási Intézetébe kerültem. Itt komoly munka folyt, s bár kezdetben az akkor igen divatos lineáris programozás felé irányítottak, és ehhez kapcsolódó játékelméleti cikkeket publikáltam először, hamarosan rátaláltam arra az útra, ami akkor leginkább vonzott, és amit a „függvényrendszerek topológiájaként” nevezhetnék meg. A területet – ha lehet mondani – többnyire magam ástam ki, ezért hát kifejezett mesterem sem lehetett, sem akkor, sem későbbi pályamódosításaimkor. Viszont az intézeti munkahangulat – főnökeim Tiberiu Popoviciu és George Calugareanu Franciaországot megjárta tudós professzorok voltak –, a tény, hogy azt csinálhattam, amit akarok, nagyszerű dolog volt. Mint a generációm egyedüli magyar anyanyelvű kutatója, amolyan famulusként a Kolozsvárra látogató idősebb magyar matematikusok – Turán Pál, Alexits György, Szőkefalvi Nagy

Béla – kísérője lettem, s így alakultak ki olyan kapcsolataim, amelyek, ha közös kutatásban nem is, de hasznos szakmai eszmecserékben öltöttek testet. Ezek jelentősen befolyásolták szemléletemet, erősítették azt a már diákként jelentkező törekvésemet, hogy lehetőleg minél szélesebb rálátásom legyen a szakma történéseire. 1990 után a Rapcsák Tamás vezette, a SZTAKI keretében működő Operációkutatási Osztállyal volt szorosabb szakmai kapcsolatom.

Magányos kutató vagy inkább csapatjátékos?

Anélkül, hogy fatalista lennék, azt kell mondanom, hogy adottságaink meghatározzák pályánkat. A minap mondtam egy kérdésre válaszul: nem én választottam a matematikát, a matematika választott engem. De a matematikán belüli helyemet sem én választottam meg. Mert mint próbálhattam volna én erősen számolós vagy jó memóriát igénylő területeket felkarolni! Kényszerűen olyan témákban kerestem menedéket, amelyekben a logikai okfejtés és a geometriai szemlélet játssza a főszerepet. S ez egyfelől korlátozó volt, másfelől mobilitást biztosított,

hiszen módszereimet sokfelé kipróbálhattam. Valamilyen szinten minden kutató csapatjátékos. Az együttműködésnek persze vannak fokozatai. Csapatban dolgozni; nem jelenti feltétlenül a csapatban publikálást. Én az utóbbi tágabb értelemben sem voltam soha csapatjátékos. Kutatótársam összesen kettő van. Velük párban egy-egy meglehetősen távoli területhez tartozó feladaton dolgoztam. De ezenkívül négy-öt más területen is publikáltam. Dolgozataim több mint nyolcvan százalékát egyedül. Úgyhogy azt mondhatom, magányos kutató vagyok. Ez tulajdonképpen kényszer is: nagyon sok dologba belekezek, de a sok ötlet közül keveset tudok végigvinni. Szakmai *ars poeticám* az egyszerűségekre való törekvés. Diákjaimnak szoktam mondani, hogy az egyszerűség a matematikában nem amolyan másodlagos, módszertani követelmény: a tudományterület lényegéhez tartozik. Arra törekszem, hogy – amennyire ez lehetséges – az éppen tárgyalt problémát a lehető legintuitívabb, legegyszerűbb kontextusban fogalmazzam meg, és az utalásokba sorolom a bonyolultabb formalizmust igénylő kiterjesztéseket.

TASSONYI EDÖMÉR

1940-ben, Debrecenben született. Szakterülete az aneszteziológia, idegtudomány. Nyugalmozott egyetemi tanár. Tagja a Nyugati Magyar Tudományos Tanácsnak.

Mi volt az a döntő mozzanat az életében, amely erre a pályára vitte?

Pályakezdőként egyik „klasszikus” szakma sem vonzott igazán a maga agyonhierarchizált voltában. Bizonytalan voltam, nem volt határozott elképzelésem, s eközben rábukantam az aneszteziológiára. Miskolcra kerültem a tüdősebészeti osztályra aneszteziológus orvosgyakornokként. A környezetem enyhén szólva furcsának ítélte a döntésemet. Nem is volt jó igazán, de arra jó volt, hogy fogalmat alkossak az aneszteziológiáról, ami Magyarországon annak idején kevéssé volt ismert, az egyetemen nem is tanították. Bújtam a könyvtárakat – tudtam németül és angolul –, és kezdtem felfedezni az aneszteziológia hátterében megbúvó farmakológia és fiziológia csodáit. Ez nagyon tetszett. A sebészeti betegellátás dinamizmusán, sokszínűségén túl ez volt az a döntő mozzanat,

amely ezen a pályán tartott – és az egész pályafutásomat meghatározta. Miskolcra után felküzdöttem magam Budapestre, az Orvostovábbképző Intézetbe, ahol már jobb körülmények között dolgoztam, tanulhattam, sőt tudományos munkát is végezhettem. Az volt az ambícióm, hogy a rutinmunkán túl a szakma további fejlődéséhez is hozzájáruljak. Ezért a gyakorlati aneszteziológia mellett folyamatosan végeztem kutatómunkát is. Sok elképzelésemet sikerült megvalósítani.

Volt-e mestere?

A klinikai aneszteziológiában Gregory G. Szappanyostól tanultam a legtöbbet a genfi egyetemi klinikán, 1971 és 73 között. A tudományos kutatásban Francis F. Foldes New York-i professzor volt rám nagy hatással mindvégig.

Mi volt az az eredmény munkája során, amelynek igazán örül?

Mindig arra törekedtem, hogy az anesztezia hátterében megbúvó, a klinikus számára „rejtett”, de potenciálisan veszélyes jelenségeket feltárjam. Már a '70-es években felismerem például, hogy a sebészi izomellazítás „megszűnése” a műtétek végeztével sok esetben csak „látszólagos”, és ez veszélyt jelent a betegek számára, mert gyengítheti a légzést, és kompromittálhatja a gázcserét. Feltártam ezt a jelenséget, kidolgoztam a megoldását, amit sikeresen alkalmaztam a klinikai gyakorlatban. Ez a kérdés ma sem vesztett az aktualitásából.

Hasonló felfogásban kutattam a műtéti izomrelaxánsok gyógyszeres együtthatásait, kardiovaszkuláris és idegrendszeri mellékhatásait vagy farmakokinetikáját. Az ebből származó eredmények a kézikönyvekben is

megtalálhatók, mert megbízhatóbbá tették az általános anesztéziát.

Az epidurális érzéstelenítés magyarországi bevezetésében és elterjesztésében a sebészet és a szülészet területén meghatározó szerepem volt. Az epidurális blokk alkalmazásával az akut pancreatitis kezelésében elért eredményeim pedig javították e betegségben szenvedők gyógyulási esélyeit. Ezeknek az eredményeknek igazán örülök.

Magányos kutató vagy inkább csapatjátékos?

Mindig csapatjátékos voltam, ma is az vagyok. Nagyon szeretem lendületbe hozni, meggyőzni a munkatársaimat. Az ötleteimet mindig megosztottam másokkal, nem féltem attól, hogy esetleg nélkülem valósítják meg azokat. Élvezettel figyeltem, hogy egy-egy ötlet hogyan kristályosodik, gazdagszik, formálódik mások gondolatában, mielőtt megvalósulna. Rengeteget tanultam ebben a folyamatban, ami ma is nagy intellektuális élményt jelent a számomra.

Mindig fontos volt számomra az együttműködés a kísérletes orvostudomány képviselőivel. Klinikusi tapasztalataimmal, a tu-

dományos háttér iránti érdeklődéssel kerestem velük az együttműködést. Voltak ötleteim, amelyekhez komplex laboratóriumi háttérre volt szükség a hozzá társuló tudással együtt. Ezt csak a kísérletes kollégákkal közösen lehetett megvalósítani. A klinikum világán túl az aneszteziológia – a csapatmunka szellemében – ezt is biztosította számomra.

Magyarországgal mindig nagyszerű kapcsolatomban volt. Jelenleg a Magyar Aneszteziológiai és Intenzív Terápiás Társaság keretében fővállaltam az aneszteziológia szimulációs oktatásának technikai és szakmai szervezését és vezetését európai normák szerint, ami Magyarországon egyedülálló újdonság.

Könyvfejezeteket írtam, könyvet szerkesztettem és szerkeszték magyar kollégákkal.

A Debreceni Egyetem címzetes egyetemi tanárrá választott 2006-ban, rendszeresen oktatok az egyetemen, és részt veszek az Aneszteziológiai és Intenzív Terápiás Tanszék tudományos életében.

A gyógyszeripar területén tanácsadással segítem a tudományos és etikai normák érvényesülését szakterületemen, az aneszteziológiában.

VERMES ISTVÁN

1946-ban, Szolnokon született. Szakterülete a laboratóriumi orvostudomány. Az Universteit Twente Technische Natuurwetenschappen BioMedisch Technologisch Instituut (BMTI) – Department of Clinical Chemistry, Medical Spectrum Twente, Enschede tudományos igazgatója, egyetemi tanára. Elnöke a Holland Akadémiai Klinikai Kémiai Munkabizottságnak. Tagja a Határon Túli Magyar Orvosok Bizottságának, az International Federation of Clinical Chemistry and Laboratory Medicine-nek és a Holland Klinikai Kémiai Tudományos Kollégiumnak.

Mi volt az a döntő mozzanat az életében, amely erre a pályára vitte?

A 60-as évek elején, amikor pécsi gimnazista voltam, a Pécsi Orvostudományi Egyetemen olyan tanárok tanítottak, mint Szentágothai, Lissák, Környei, Kerpel, Donhoffer vagy Ernst, és olyan tanársegédek voltak, mint Flerkó, Halász, Endrőczy, Telegdy vagy Tigyi, hogy csak a legismertebbeket említsem. Így egy, a tudomány iránt érdeklődő fiatalnak nem is lehetett más célja, mint az orvosegyetem. Nem orvos akartam lenni – nem is lettem soha –, hanem ezektől a mesterektől akartam tanulni.

Volt-e mestere?

Már egyetemista koromban elkezdtem dolgozni Lissák Kálmán Élettani Intézetében, Telegdy Gyula vezetésével. Jóllehet viszonylag rövid ideig, tíz évig dolgoztam vele, tudományos pályámra meghatározó lett ez az időszak. Tőle tanultam minden lényegeset, amit mind a mai napig kamatoztatok munkámban. Azt, hogy ide jutottam, azt indítatásomnak, a mesteremnek, Telegdy Gyula akadémikusnak köszönhetem. Hogy ez a Telegdy-iskola és módszer nem akármilyen volt, mi sem mutatja jobban, mint hogy Vécsei László és Kovács L. Gábor után én vagyok a harmadik, akit az a megtiszteltetés ért, hogy az MTA tagjának választottak.

Mi volt az az eredmény munkája során, amelynek igazán örül?

Minden kísérleti eredményemnek örültem, de talán legjobban akkor, amikor a 90-es évek elején jelölt Annexin V fehérjével sikerült az apoptotikus sejteket láthatóvá tenni mikroszkóp alatt. Ezzel a megfigyeléssel a későbbiekben egy eredeti módszert dolgoztunk ki a programozott sejthalál, az apoptózis kimutatására és mérésére, amit jelenleg nemcsak *in vitro* a laboratóriumban, de betegekben *in vivo* körülmények között is, világszerte alkalmaznak.

Van-e, és ha igen, milyen a legkedvesebb tanítványa?

Több mint kétszáz emberrel dolgoztam intenzíven együtt az elmúlt negyven évben, így több igen kedves tanítványom is van. De természetesen a legkedvesebb az első: Molnár Dénes, aki jelenleg a pécsi Gyermekklinika igazgató professzora. Vele még szigorló koromban kezdtem el dolgozni, és ezekből a

munkákból születtek életem első tudományos közleményei. Vele azonban sajnos már több mint harminc éve nincs tudományos kapcsolat. Viszont egyik első PhD-hallgatóm, Bert Beishuizen, akivel a kilencvenes években jelentős megfigyeléseket tettünk az intenzív osztályon kezelt életveszélyes állapotban levő betegek neuroendokrin-szabályozásával kapcsolatban, mind a mai napig munkatársam, annak ellenére, hogy elkerültünk egymás közvetlen közeléből, ő az amsterdami egyetem intenzív osztályát vezeti. Szerencsére Hollandia kis ország, két óra alatt elérjük egymást, visszük-hozzuk az élő sejteket és vérmintákat sokszor meg éjszaka is.

Magányos kutató vagy inkább csapatjátékos?

Már elárultam, hogy minden vagyok, csak magányos kutató nem. El sem tudnám képzelni a munkámat társak nélkül.

Mi az a nyitott kérdés, amelyre választ szeretne kapni?

Nagyon sok kérdés foglalkoztat, talán túl sok is. Ezért nem tudtam soha csupán egyetlen témára koncentrálni. Ezzel elárultam azt is, hogy mi szerintem a legnagyobb hibám. Alkalmatlan vagyok arra, hogy egy életen át csupán egyetlen témával foglalkozzam, pedig

a bölcsek szerint ez az igazi tudós legjellemzőbb ismerte.

Magyarországi szakmai kapcsolatait?

A magyar tudományos élettel soha nem vesztettem el a kapcsolatot. Amióta tehetem, rendszeresen részt veszek a magyarországi tudományos rendezvényeken. 1999-ben a SOTE-n habilitáltam, és lettem 2001-ben címzetes egyetemi tanár. 2005 óta a pécsi egyetem tanára vagyok, rendszeresen tartok előadásokat, vizsgáztatok. Hollandiából küldök egyetemistákat Pécsre és Pécsről Hollandiába tudományos tapasztalatcserére, munkára. Számos hazai kutatóintézetrel van jelenleg is tudományos kapcsolat. Intenzíven dolgozunk Kovács L. Gábor akadémikus intézetével a pécsi Laboratóriumi Medicina Intézetrel együtt. Ez a tudományos kapcsolat egy több mint negyvenéves barátságra épül, ami még a pécsi egyetemista éveinkre tekint vissza. A nemzetközi laboratóriumi társaságban (IFCC) is közösen képviseljük Magyarországot érdekeit, és segítjük a magyar kollégák munkáját, néhányszor még a holland érdekekkel szemben is. A magyar labordiagnosztika nemzetközi hírneve alapján megállapíthatom, hogy ez a munkánk nem eredménytelen.

